

[Jørgen Jørgensen.]

Præst, men Menighedsraadene optræder som en Enhed. Og det mener Ministeren, at de ogsaa fremtidig skal gøre; kum i det bestemte Tilfælde, naar det drejer sig om en kvindelig Præst, vil Ministeren skelne og give Mindretallet inden for det paagældende Pastorat en særlig Stilling. Jeg ved ikke, hvordan den højtærede Minister vil begrunde dette sagligt set. Det gør Ministeren for Røsten heller ikke noget særligt Forsøg paa, idet han erkender, at hvis man blot gennemfører en saadan Bestemmelse for de første 2—3 Aar, maa den gerne fremtidig falde bort. I saa Fald mener jeg, at det saglige Grundlag er borte, saa er det en taktisk Manøvre for, at slippe lettere igennem, idet en saadan Ordning ingen praktisk Værdi har, naar man erkender, at den efter et Par Aars Forløb godt kan falde bort.

Altsaa, Ministeren og det Mindretal her i Tinget, der følger ham, er enige i, at hvor det drejer sig om alle andre Spørgsmaal, maa man respektere og anerkende Menighedsraadene i Pastoratet som en Enhed. Den Beskyttelse for Mindretallet, som vi alle er enige om skal kunne ydes, maa sikres gennem Adgang til Sognebaandsløsning, Dannelse af Valgmenighed eller Frimenighed og gennem de Muligheder, der i øvrigt aabnes Adgang for. Dette er Ministeren enig i skal gælde i alle Tilfælde, ogsaa hvor dybt kristelige Spørgsmaal deler i et Sogn, blot ikke naar det drejer sig om kvindelige Præster, i hvert Fald ikke de første 2—3 Aar. Det er ikke noget stærkt Standpunkt, højtærede Minister — ikke sagligt set.

Jeg tror derfor, man hellere skal sige det ganske reelt, som det er: det er blevet en Nødvendighed for, at det kirkelige Liv kan udvikle sig paa en naturlig Maade her i Landet, at man nu aabner Mulighed for, at Kvinder kan faa Adgang til Præstestillinger. Derom er et overvældende Flertal i denne Sal og i den danske Befolkning enig. Og naar man er enig derom, synes jeg ikke, man skal hæfte sig ved Overgangsregler, som man alligevel maa erkende ikke er særlig sagligt begrundede. Den Modstand mod kvindelige Præster, som den højtærede Minister mener man kunde undgaa, hvis man tog den Overgangsbestemmelse, Ministeren foreslaar, den Modstand mod selve Principet vilde blive nøjagtig den samme. Henvendelsen fra de 500 Præster vilde jo slet ikke mildnes paa nogen som helst Maade

ved Ministerens Forslag. Denne Henvendelse vender sig lige saa stærkt mod Ministerens Forslag, mod Ministerens rent principielle Indstilling, som mod vort. Derfor synes jeg, det er mere reelt at sige Tingene, som de er, at nu bør der gives Adgang for Kvinder til Præstestillinger paa lige Fod med Mænd, og der skal ikke være nogen særlige Indskrænkninger for Menighedsraadene i dette Spørgsmaal, ikke andre, end der kan være i alle Spørgsmaal, hvor der er forskellige Opfattelser inden for et Pastorat.

Jeg maa sige, at det overraskede mig noget, at det ærede Medlem Hr. Søren Olesen, som i Almindelighed ellers er meget principfast, nu ogsaa skal anvende taktiske Synspunkter for at komme igennem med dette Lovforslag. Det ærede Medlem, som ellers ved enhver Lejlighed anraaber os andre om at fastholde Principperne helt og fuldt, kunde i dette Tilfælde tænke sig at slaa af paa Principperne for at faa en Overgangsordning, som det er meget vanskeligt at give nogen saglig Begrundelse for.

Jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at man kunde tænke sig et Pastorat, hvor der er to Menighedsraad, et paa 11 og et paa 5 Medlemmer, og hvor der skulde foretages en Indstilling til et Præsteembede. Her kunde maaske de 13 af disse 16 Medlemmer, hvis Ministerens Forslag gennemføres, ønske at faa en Kvinde til Præst, men de øvrige 3 kunde forhindre det, hvis de boede i samme Sogn og var Flertal i Menighedsraadet der; hvis de boede fordelt over begge Sogne, kunde de ikke. Er det rimeligt at ville søge at etablere et saadant Grundlag for Afgørelse af en Sag, som de to Menighedsraad dog er fælles om?

Jeg vil altsaa i Tilslutning til, hvad jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, anbefale, at Rigsdagen nu løser dette Problem. Det er ikke et Forsøg paa at gribe ind i kirkelige Forhold, det er kun et Ønske om at aabne nye Muligheder for den kristne Menighed i Danmark til at faa de Mennesker med ind i kristeligt Arbejde, som man i de enkelte Menigheder anser for at være de bedst egnede, enten det er Kvinder eller Mænd. Jeg maa derfor tilraade, at man stemmer imod den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som er stillet af Det konservative Folkeparti. Jeg maa tilraade, at man stemmer for det Ændringsforslag,